

A 2018-as országgyűlési választások hordereje szervesen folytatja a 2010-es és 2014-es választások történelmi jelentőségét. Ez nem a választásokon érdekelt politikai szereplők propagandisztikus retorikájából fakad, hanem abból a tényből, hogy valóban történelmi időket élünk, sok-sok nemzedék sorsát előre meghatározó, történelmi léptékű dilemmákban kell döntést hoznunk.

Ha az április 8-i választáson gondolkodunk, annak jövőt meghatározó hordereje nem lehet mellékes szempont. Felül kell emelkednünk személyes rokon- és ellenszenvaink kisszerűségén, esetleges személyes csalódásaink jogos kritikáján, alacsonyrendű érzelmi kísértéseinken, irigységre, bosszúvágyra, kárörvendésre készítő hajlamainkon, és valóban magunknak, de főleg utódainknak a jövője szempontjából kell mérlegelnünk.

Elfogulatlanul fel kell tennünk a kérdést: kik mit akarnak az országgal, kik mit bizonyítottak idáig.

I. Az illegális migráció és a kötelező betelepítés kérdése

Európa országaiban az elmúlt 2-3 év választási kampányait az illegális bevándorlás problémaköre tematizálta. Érzékelhető, hogy a választók döntésében meghatározó szerepe volt annak, hogy e témával kapcsolatban melyik párt milyen gyakorlatot folytatott, ha hatalomban volt, illetve milyen álláspontot hangoztat. Azok a politikai erők, amelyek Európa migránsokkal történő betelepítésének hívei, hatalmas veszteségeket szenvedtek, némelyik történelmi mélypontra zuhant, és még saját biztos szavazóinak jelentős részét is elvesztette. Ez még azokra az országokra is igaz, amelyekben a migráció-ellenes erők, ha nagy mértékben előre is törtek, nem jutottak el a kormányalakításhoz szükséges győzelemig. De sok országban éppen a migrációt ellenző pártok nyerték meg a választásokat.

Biztosra vehető, hogy a magyar választópolgár számára is döntő szempont lesz a migráció kérdése.

1. Miben soros Soros? – néhány sor Sorosról

Soros György szellemi-morális elődei kegyetlenül lerabolták és kifosztották Afrikát és Ázsiát, az euró-amerikai technikai civilizációt megteremtő évszázadokban.

Kétségtelenül van különbség a rémtettek irtózatos tömegében viselt szerepüket illetően a gyarmattartó és a nem gyarmattartó országok között. Történelmi tény például, hogy a belgák, a kaucsuk-kitermelés fokozása érdekében, a 19. század végén, 20. század elején, alig tíz év alatt tízmillió fekete afrikait öltek meg, hogy az iparszerű munkavégzéshez nem szokott belga-kongói fekete népességet beletörjék a napi 10-12 órai robotba. A magyar, lengyel, cseh, szlovák, román, szerb, horvát, stb. nép történelmi lelkiismeretét nem terhelik ilyen irtózatos bűntettek. Ugyanakkor azzal is tisztában kell lennünk, hogy közvetve a nem gyarmattartó országok is haszonélvezői voltak ennek a rablásnak. Tehát magát a fehér civilizációt terheli a felelősség a mára katasztrófálissá vált következményekért: hatalmas tömegek állandósuló szomjazásáért és éhezéséért.

Aki részvétlenül megy el emellett a tragédia mellett, az nem nevezheti magát Krisztus-követő keresztény-keresztyén embernek.

Ez tehát a külső, de valóságos történelmi kép, ám gyorsan hozzá kell tenni, hogy ezt a mérhetetlenül embertelen történelmi bűncselekményt Soros elődei hajtották végre, saját üzleti érdekeik szolgálatában, és ők fölölték le annak hasznát.

A dollárban sokszáz-milliárdos spekuláns (ilyen nagyságrendűre teszik azt a tőke-tömeget, amely fölött – nem csupán saját vagyonaként, hanem különböző befektetési alapokban – diszponál), Soros György, azoknak a pénzhatalmi köröknek a kirakatembere, akiknek elődei közvetlenül előidézték a mai embertelen körülményeket.

Fejtörést okozott, honnan vannak ezek propagandájában azok a gyönyörű szép „keresztény” érvek a migráns-kérdésben. Részvétre, szolidaritásra, morális kötelezettségre hivatkoznak most. Történelmileg gúnyt űztek Krisztusból és a kereszténységből, borzalmas szégyent hozva a fehér civilizációra, de hirtelenjében az emberek szívében mégiscsak meglévő együttérzés, segítőkészség lelkiületére építve folytatnak propagandát Afrika és Ázsia szomjazó-éhező tömegeinek európai betelepítése

érdekében.

Ismerve e körök jellemrajzát és mai konkrét tetteit, teljességgel kizárható, hogy Krisztus-követőkké váltak volna.

Akkor pedig mi vezeti őket?

A kirakatember kirakatszelekedetei és kirakatszólamai, továbbá valós háttércselekedeteinek megismerése alapján időszerű a kérdés: valójában miben soros Soros? Mit kell végrehajtania?

Aztán lassan kirajzolódtak valós szándékaik.

Lerabolni való már nem nagyon van, de azon, ami még maradt, pénzhatalmi eszközökkel úgyis rajta tartják a kezüket. Igazán már nem ez az üzlet.

A nagy üzlet az, ha Afrika és Ázsia szomjazó és éhező százmillióiból bérabszolga-tömeget csinálnak, akik maguk, és utódaik is, beláthatatlan távlatokban dolgoznak e pénzhatalmi körök hasznára. Az ehhez szükséges infrastruktúrális-logisztikai-szervezeti háttérrel Afrika és Ázsia érintett területein megteremteni értelmetlen és irtózatosan költséges lenne. Sokkal egyszerűbb ezeket a tömegeket azokra a területekre terelni, ahol már minden adva van a bér-rabszolgamunka modern feltételeiként, tehát Európába és Amerikába. Európa van közelebb, ide kell koncentrálni. Az ő hasznukat szolgáló betelepítés költségeit az európai országoknak hitelből kellene fedezni, vagyis, több legyet ütve egy csapással, egyúttal az eladásítás újabb szakadékába taszítanák Európát.

(Bár ez nem tudatosodik az emberekben, de egyelőre az egész világgazdasági pénzügyi vérkeringés úgy van kialakítva, hogy mindenki, aki dolgozik, hasznot hajtson a pénzhatalmi erőknek. Tudom, hogy ez leegyszerűsítése az igen bonyolultan működő valóságnak, de végül is ez a lényeg.)

A Soros-propaganda minden létező hangzatos hazug maszlagja a nyílt társadalomról, a toleranciáról, a multikulturalitásról, az együttérzésről, ezt a célt szolgálja.

Mert mi lenne a tragikus helyzet méltó kezelése? Az, amit Orbán Viktor gyakran mond, de sajnos semmilyen cselekvés a mai esztelen nemzetközi politikában nem követi: a segítséget kell odavinni, de érdemi segítséget és azonnal, ahol szomszajnak és éheznek. Aki embernek érzi magát, nem nyugodhat bele embertársaink tömegeinek szomszajzásába és éhezésébe. Ez a mindenek fölötti lényeg! Hatalmas munkának kellene már most ennek megoldása érdekében zajlania.

Megdöbbenéssel olvastam például arról, hogy a Szahara alatt, sok ország területét kitevő gigantikus barlangrendszerekben található a világ legnagyobb, tiszta, iható édesvíz-készlete. Kadhafi ezredes állítólag ennek kiaknázására készült.

Csak hogy ehhez végre meg kellene érteni, hogy az iható édesvíz van olyan érték, mint például az olaj. Addig, amíg nem csavarjuk ki a Soros-féle nemzetközi pénzügyi háttérhatalom kezéből a pénzforrásokat, addig egyetlen lépés sem várható a megoldás irányába. Addig minden jó szándékú gondolat is csak üres szócséplés marad. És sokkal inkább az várható, hogy e háttérhatalom fokozni fogja erőfeszítéseit a migráns-tömegek kötelező európai betelepítéséért. Mindenesetre hatalmas jelentősége lenne, ha látványos vereséget szenvednének Európát tönkre tenni akaró törekvéseikben.

Jó lenne, ha Orbán Viktor és a magyar Kormány bátor és nagyszabású kezdeményezéseket tenne, nemcsak a segítség eszméjének hangoztatásával, hanem a segítség megvalósításának módjaira vonatkozóan is. Ne csak az esztelen rombolással szembeni szilárd védekezésünkről ismerjenek minket, hanem a megoldás munkálásáról is.

Nagyon is egyetértek azokkal, akik Soroséknál más, szellemi-morális romboló szándékokat is észrevesznek. Valóban, ez a pénzügyi háttérhatalom, a mindenek fölötti üzleti érdekeivel összhangban lévő, más, egyéb pusztító folyamatokat is igyekszik egyúttal érvényesíteni. Azokkal sem vitatkoznék, akik azt mondják, hogy ezek nem „mellékhatások”, hanem ezek képezik a legfőbb célt.

Összefoglalóan: a színes, gazdag, zsidó-keresztény alapú kultúrát hordozó népek Európáját akarják megsemmisíteni.

Ennek néhány momentumára röviden ki kell térni.

2. Az Európai Nő vége?

Ha a nők elleni súlyos fizikai-lelki atrocitásokról hallanak az emberek, szinte automatikusan rávágják: „szexuális zaklatás, bántalmazás”. Pedig a történetek tömkelege bizonyítja, hogy nem erről van szó. Nyugat-Európa városaiban, központi területeken, fényes nappal, akkor is össze-vissza verik a nőket, amikor szexuális erőszak szóba sem jöhet. A szabad, öntudatos, egyenjogú Európai Nőt, Európa legszebb gyümölcsét akarják megsemmisíteni. Ha a nők Európában nem mernek majd szabadon élni, még az utcára se mernek kimenni kíséret nélkül, ha a Soros-propagandisták abba az irányba nyomják őket, hogy alkalmazkodjanak más felfogások és ízlések elvárásaihoz, - és ha kategórikus erejű csapással nem zúzzuk szét ezt az erőszakot, - akkor hová fog tűnni az Európai Nő? Anyáinkat, párjainkat, lányainkat, lánytestvéreinket szakadatlanul támadások érnék. Belenyugodhatunk, hogy rettegéssé váljon az életük?

3. Migráció és antiszemitizmus, migráció és keresztényellenesség

Minden vallásnak meg kell adni a tiszteletet. Isten őrizzen attól, hogy az ugyan nem csekély számú, de az iszlám vallásúak egészét tekintve mégiscsak elenyésző hányadot kitevő szélsőséges, militáns, gonosztevő csoportok miatt általános iszlámellenesség kerekedjen felül.

Egyáltalán nem meglepő, hogy Izrael miniszterelnöke még Orbán Viktornál is harcosabban bírálja Soros Györgyöt. Nagyon jól tudja ugyanis, hogy Soros zsidó származása teljesen mellékes körülmény. A tevékenységével valójában a tettleges antiszemitizmust szolgálja és gerjeszti.

Arról viszont szó sem lehet, hogy bármelyik vallás a katonai erőszak eszközeivel rákényszerítse magát más vallások híveire. Aki ezzel próbálkozik, legelsősorban saját vallására hoz szégyent.

Az igazság az, hogy aki a saját vallásának az értékeit komolyan veszi, az megadja a tiszteletet a többi vallásnak is.

A szélsőséges, militáns cselekmények reális megítélése azonban még várat magára.

4. A cselekvés aszimmetriája: terrorizmus, vagy háború?

Ha valaki, aki teherautóval belehajt a sétálóutcában békésen nézelődő tömegbe, és azt vallja, sőt dicsekszik vele, hogy azért hajtott cikk-cakkban, hogy az emberek ne tudjanak elfutni, és a gyors reagálásra képtelen lehető legtöbb embert (kisgyerekeket, nőket, idős embereket) üsse el a teherautójával, akkor lehet-e a cselekményét bűnözésnek, terrorizmusnak minősíteni? Minden épeszű ember látja, hogy nem lehet, ez nem bűnözés, nem politikai terrorizmus, hanem háború, mégpedig annak minősített esete: háborús bűncselekmény. A nemzetközi hadviselési jogegyezmények egyöntetűen soha el nem évülő háborús bűntettnek minősítik a törekvést a civil lakosság minél nagyobb számban történő pusztítására.

Ez csak egy „apró” momentum a számtalan között, amelyek bizonyítják, hogy a szépítő módon „terroristáknak” nevezett szervezetek valójában háborút indítottak, mégpedig a legszélsőségesebb háborús bűntettekkel. Aki ismeri a politikai terrorizmus történetét, az tudja, hogy szó sincs itt politikai terrorizmusról. Háború zajlik.

Jellemző az úniós és más nemzetközi testületek tehetetlenségére, hogy még addig sem jutottak el, hogy komolyan feltegyék az alapvető kérdést: ami terrorizmus címen történik, az háború, vagy nem háború. Azért nem teszik fel a komoly kérdéseket, mert a komoly kérdésekre komoly válaszokat kellene adni.

Sőt, mi történik a nyugat-európai neoliberais joggyakorlatban? Azt tapasztaljuk, hogy

befogadják azokat a pereket, amelyeket a leggátlátalanabb háborús bűncselekményeket, tömegmészárlásokat elkövetők indítanak amiatt, hogy például nem elég melegen találják fel nekik a levest a börtönben, vagyis „embertelenül” bánnak velük.

Ez lenne a jogállam diadala? A jogszerűség győzelme a jogtiprás fölött? Ez lenne a keresztény lelkiület? Ez az aszimmetrikus képlet lenne a megoldás: az egyik fél a leggátlátalanabb háborús cselekményekig menően azt csinál, amit csak akar, a másik fél pedig válaszul eljätssza a „jogállam” gyengeelméjű játékait?

Nem, ez a neoliberális, intézményes bűnpártolás, sőt háborús bűnre biztatás: „Nyugodtan megölhettek bárkit, és akárhány embert, köztük gyermekeket, időseket is! A halálbüntetést már eltöröltük, mert mi olyan jók vagyunk, a börtönökben pedig mindenetek meglesz. Háborús bűncselekményeiteknek tehát nem lesz semmilyen igazi következménye.”

Legelőször azt a kérdést kell tehát föltenni: ami történik, az háború, vagy nem háború. Ha pedig háború, akkor annak törvényszerű következményei szerint kell eljárni: először is pontosan tisztázni kell - nem általánosságok, előítéletek és híresztelések alapján, hanem a valóságnak megfelelően -, hogy kik a háborús felek, beleértve a háború ideológiai uszítóit is. Aztán katonai eszközökkel meg kell tenni az arányos válaszcsapást.

5. Az úniós büntetéseknek és a kötelező betelepítés hátrányainak valós aránya

Büntetésekkel fenyeget minket az úniós adminisztráció, amennyiben nem teljesítjük az általuk kötelezőként ránk szabott betelepítési kvótát.

De hát föl kell tennünk a kérdést: miféle büntetés lehet rosszabb annál, mint hogy tízezzrel nyüzsgőnének városainkban, sőt falvainkban is az ellenőrizetlen, illegális migráns tömegek? Szétzilálnák életünket, tönkretennék gazdaságunkat, fenyegetően és tettelesen lépnének fel vallásunk, kultúránk ellen, de női embertársaink ellen is. A közbiztonság közrettegéssé válna, különösen a nők körében. És sodródna afelé, hogy a titkos társadalmi szervezetek maguk lépjenek fel a migránstömegek ellen, ami szörnyű lenne.

Mi lehet ennél rosszabb? Az, hogy – elképesztő jogtiprás által, hiszen ennek semmilyen jogalapja nem lehetne – néhány százmillió euróval csökkenne a „támogatásunk”? Ez a – legrosszabb esetben, és nyílt jogtiprás által keresztülvihető – „büntetés” eltörpül amellet a teljes tönkremenetel mellett, amely bekövetkezne, ha megengednénk a hazánkat előzőnlő illegális migránsok betelepítését. Brüsszel és egyes európai államok agyalágyult bürokratái valójában érzik, hogy nincs a kezükben semmilyen igazi kényszerítő eszköz, ezért próbálkoznak minden ráhatással. De aki sziklaszilárdan kitart, azzal szemben tehetetlenek. Ezért oly fontos most az ország jövője szempontjából, hogy milyen kormány kerül az élére.

Nem kell tehát Brüsszel büntetésétől félnünk. Sokkal rosszabbat akar nekünk és tőlünk, mint amilyen büntetés foganatosítására képes ellenünk. Elboldogulunk majd a magunk erejéből is, a támogatásuk nélkül, ha szabadon továbbépíthetjük életünket és jövőnket. Nem gondolnám, hogy emiatt, akár egy ilyen úniós büntetőszankció esetében is, ki kellene lépünk az Únióból. Mi vagyunk Európa, és nem ők. Mi dolgozunk Európa jövőjén, és nem ők. Mi akarjuk megtartani, sőt megmenteni Európát, és beteljesíteni Európa küldetését, és nem ők.

Emellet lehet, hogy pár éven belül teljesen kicserélődik az úniós adminisztráció személyi összetétele. Nem szabad hát miattuk feladnunk az úniós összefogás európai eszméjét.

Látszólag túlterjeszkedtem egy országgyűlési választás szükségszerű tematikáján, valójában ennek a küszöbönálló választásnak legfőbb tétje a migráns kérdés, amelyet a maga teljes komplexitásában látnunk kell a mérlegeléshez. Mellőzöm viszont mindazt, amivel úgyis tele van a sajtó.

II. Nyolc év teljesítménye

Népes családi, baráti és ismeretségi körömben nincs egyetlen olyan személy sem, akinek az életfeltételei az elmúlt nyolc évben alapvetően ne javultak volna. Most nem az egyéni helytállásból fakadó előmenetelre gondolok, hanem azokra a kormányzati lépésekre, amelyek folytán minden társadalmi réteg és csoport, és így minden egyén körülményei érdemben, pozitívan változtak e nyolc év alatt.

Ez az elmúlt nyolc év valós politikai teljesítménye.

Vaskos kötetet tenne ki, ha a gazdaság és a pénzügyek rendbetételének és fejlődési vágányra állításának, a külkapcsolatok soha nem látott, minden irányú fejlesztésének, a munkahely-teremtésnek, az építési beruházások konjunktúrájának, a kultúrát, a vallásos életet, a sportéletet élénkítő intézkedéseknek a részleteit felsorolnánk.

Az ezeket a tényeket cáfolni szándékozó hazugságokra egy szót sem érdemes vesztegetni.

III. Korrupció, protekció, önkényuralom

Az ellenzéknek nevezett zűrzavaros, abszolút kormányképtelen konfiguráció, látva a nyolc év kiváló politikai teljesítményét, a korrupció és az önkényuralom vádjával igyekszik ellenszenvet gerjeszteni a választópolgárokból a FIDESZ-KDNP pártszövetség ellen. Az emberek legalacsonyabb rendű hajlamaira építve akarnak hangulatot kelteni. Úgy számítanak, hogy a rossz dolgok híresztelését hajlamosak az emberek könnyebben elhinni, mint a jó fejlemények valóságos híreit. Könnyen fölkelthető az irigység, a féltékenységi, a kárörvendési ösztöne. Ha ez kellő indulatot is kivált, akkor már a rágalmozó propaganda áldozatai gondolkodni is elfelejtenek, és képesek akár saját jól felfogott érdekeik ellen szavazni.

Ez az ellenzéknek mondott társaság nem veszi észre, hogy az önkényuralom általuk hangoztatott vádjának ők maguk a legfőbb cáfolatai. Mert miféle diktatúra az, amelyben teljesen szabadon, nyilvánosan lehet a „diktátort” és annak családját (!) kétpofára rágalmozni, sőt gyalázni? Ez a vád több szót nem érdemel.

Legföljebb arra a jelenségre utalok, hogy Orbán Viktor és a FIDESZ, jelezve azt, hogy igyekszik komolyan venni múltunk, jelenünk és jövőnk keresztény jellegét, messze a választási eredmények fölötti arányban juttatott a nyolc év alatt a KDNP-nek kormányzati pozíciókat. Miféle „diktátor” az, aki nem legyűri, hanem aránytalan mértékben fölemeli szövetséges partnerét?

A másik vádra térve: az emberek sokszor egy kalap alá veszik a korrupciót és a protekciót.

Ismerve sok személyiséget a FIDESZ-KDNP pártszövetség felső vezetéséből, határozottan állítom, hogy nem létezik olyan eset, amelyben bármelyiküknek bárki „visszacúsztatna” pénzt. Ezen a szinten korrupció biztosan nincs. A helyi vezetők között pedig remélem, hogy nincs. De ha mégis lenne, az büntetőjogi probléma.

Annál inkább tetten érhető számos területen a protekció. Ennek tagadása fölösleges.

Csakhogya minden létező hatalom, önkényuralomban és köztársaságban, egypárti államszocializmusban és demokratikus jogállamban egyaránt, saját ismeretségi köréből helyez kulcspozícióba embereket, mert őket ismeri, bennük bíz. Mindig így volt ez és így is lesz. A ma ezzel vádaskodók ugyanígy cselekedtek, amikor hatalomban voltak. Jómagam a társadalmi szervezetek között nagynak számító szövetségeket, mozgalmakat vezettem, de ezek között a legnagyobb is eltölpül az államapparátus létszámához képest, de magam sem tudtam más megoldást, mint hogy a – sokszor nem kis létszámú – vezetőségek tagjai, barátaim, harcostársaim közül kerüljenek ki, akikről tudtam, hogy elkötelezett résztvevői a közös küzdelemnek. A protekció ellen mindig lehet hangulatot kelteni, de jó lenne, ha mindenki meggondolná: hogyan máshogya lehetett volna szavatolni, hogy a Kormány ország jobbító szándékai és cselekedetei ne fussanak zátonyra a középvezetés, a végrehajtó közeg esetleges szabotázsá miatt?

IV. Nem kétharmad, hanem háromnegyed lehetséges és szükséges

Ha az országgyűlési választásokon magának a választásnak a cselekvését komolyan vesszük, akkor mindig az a legfőbb kérdés, hogy miből tevődne össze kormányképes erő. Van-e realitása annak, hogy ha a mai ellenzék összességében elérné a kormányalakításhoz szükséges 50% fölötti eredményt, összeálljon kormányerővé. Nem kell kifejtennem, hogy ez teljes képtelenség. Egy Vona-Gyurcsány-Széll-Karácsony-Bokros-Fodor „Kormány” a zártosztály hallucinációinak, vagy a politikai drogokkal betépett fantaszták vízióinak világába tartozik.

Semmilyen elfogultság nem kell hozzá, hanem a tárgyilagos, reális mérlegelés mondatja ki a választásra készülővel: nincs semmiféle életképes, az ország elemi érdekeivel összhangba hozható kormányzati alternatíva.

Ezt azoknak is nagyon alaposan meg kellene gondolniuk, akik magukat nem tekintik FIDESZ-szavazóknak, de szívükön viselik ebben a végsőkig kiélezett helyzetben az ország stabilitását, és szeretnék elkerülni hazánk politikai-gazdasági-biztonsági összeomlását. Meg kellene fontolniuk, hogy egy szintre hozható kérdés-e az, hogy Orbán Viktor veje hogyan nyert el egy pályázatot, azzal, hogy hazánk élete káoszba hanyatlik, ahogyan ez más országokban látható módon bekövetkezett?

Vagyis belső és külső tényezők egyaránt abba az irányba hatnak, hogy minden eddiginél nagyobb FIDESZ-KDNP eredmény szülessen.

Sem az egypártrendszernek, sem a kétpárti váltóhatalomnak nem vagyok híve. Több alkalommal a rendszerváltás óta azért szavaztam esélytelen kispártok listájára, hogy megmaradjon a Magyar Országgyűlés sokszínű jellege.

Most azonban kategórikus erejű üzenetet kell küldenünk Brüsszelnek és az egész Uniónak: akármivel rágalmazzák is Orbán Viktort és Kormányát, a magyar társadalom azt akarja, amit miniszterelnökünk és Kormánya képvisel. Elutasítjuk Brüsszel Európát és benne Magyarországot tönkretevő, zűrzavaros politikáját. Ezért egységesnek kell lennünk. Ne elégedjünk meg a kétharmados felhatalmazással, célozzuk meg a háromnegyedes eredményt. Most mi vagyunk Európa élén. Minden meggyötört, rettegő európai, különösen nyugat-európai embertársunk a magyarok szilárdságában látja utolsó reményét, mint ahogyan ez volt 1848-49-ben. A „magyar modelltől”, a „magyar megoldástól” visszhangzik ma újra Európa. Ha a magyar választópolgárok a háromnegyedes üzenetet elküldik Brüsszelnek, befellegzett az Európát megsemmisíteni akaró agyalágyult és/vagy gonosz erőknek; elkönnyvelhetik vereségüket. Most újra Magyarországra figyel a világ. Jó lenne, ha az ingadozók, vagy még az egyébként bármi miatt ellenszenvezők is mindezt megfontolnák, és átéreznék a helyzet horderejét.

2018. március 15-én

VÁLASZTÁSOK 2018 – Kik közül és mik közül választunk?

Írta: Éliás Ádám

2018. március 19. hétfő, 11:23
